

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2026

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Handhaving	2
Omgevingsrecht.....	3
Omgevingswet	3
Wabo	7
Natuurbescherming	9
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	12
Werkloosheid	15
Bestuursrecht overig	16
Huisvesting	16
Rechtsbijstand	18
Toeslagen	18

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Handhaving

JnB 2026, 281

MK ABRS, 11-03-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:1402](#)

burgemeester van Tilburg.

Algemene wet bestuursrecht 1:3, 7:1, 8:1

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET. GEDOOGBESLISSING. Brief waarin de burgemeester appellant sub 1 en anderen laat weten dat hij na een evaluatie geen redenen ziet om af te wijken van de regeling dat in het geval van het telen van maximaal vijf hennepplanten niet bestuursrechtelijk wordt gehandhaafd kan niet als een gedoogbeslissing worden gekwalificeerd en ook niet als een intrekking van een gedoogbeslissing. Een - al dan niet voorwaardelijke - toezegging van het bestuursorgaan dat het voornamelijk niet tot handhavend optreden overgaan bevat de brief niet. De burgemeester wijst juist op de situatie waarover hij van mening is dat er geen sprake is van een overtreding van artikel 13b van de Opiumwet. **BESTUURLIJK RECHTSOORDEEL.** De brief is ook geen bestuurlijk rechtsoordeel. Toegelicht is dat de brief een algemene informatiebrief is over de mogelijkheden van teelt van medicinale cannabis in het licht van het generieke gedoogbeleid dat de burgemeester voert en dat iedere teler daarvan een afschrift kan krijgen. Met de brief heeft de burgemeester geen oordeel gegeven over de toepasselijkheid van artikel 13b van de Opiumwet in de concrete situatie van appellant sub 1 of de anderen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2026, 282

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 27-02-2026, [ECLI:NL:RBZWB:2026:1216](#)

gemeenteraad van de gemeente Vlissingen (de raad).

Omgevingswet (Ow) 11.5, 11.7, 16.93, 16.97, 16.98, 16.107

Omgevingsbesluit (Ob) 7.6

OMGEVINGSWET. ONTEIGENINGSBESCHIKKING. BEKRACHTIGINGSVERZOEK. AMBTSHALVE BASISOETS. BEDENKINGEN. ONTVANKELIJKHEID. WETTELIJKE VORMVOORSCHRIFTEN. ONTEIGENINGSBELANG. NOODZAAK. URGENTIE. GRIFFIERECHT. KOSTEN. Verzoek om bekrachtiging onteigeningsbeschikking gemeenteraad. I.c. wijst de rechtbank het verzoek toe.

JnB 2026, 283

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 11-03-2026, [ECLI:NL:RBGEL:2026:1906](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Harderwijk.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:84

Omgevingswet

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BOPA. ETFAL. BELEIDSREGEL GEMEENTERAAD. Verlenen omgevingsvergunning bouw twee woningen. Het college wil in principe alleen medewerking verlenen als wordt voldaan aan de beleidsregel van de gemeenteraad. De voorzieningenrechter begrijpt dit zo dat het college in ieder geval vindt dat sprake is van een evenwichtige toedeling van functies aan locaties als aan die voorwaarden is voldaan. Dat laat onverlet dat, ook als niet aan die voorwaarden uit die beleidsregel is voldaan, sprake kan zijn van een evenwichtige toedeling van functies aan locaties, maar dan zal het college dat wel moeten motiveren. I.c. wordt geoordeeld dat het college voldoende heeft gemotiveerd waarom, ondanks dat het project niet geheel voldoet aan de in de gemeente geldende beleidsregels, sprake is van een evenwichtige toedeling van functies aan locaties.

[...] Is sprake van een evenwichtige toedeling van functies aan locaties?

[...] 6.1. Een bestuursorgaan kan alleen beleidsregels vaststellen met betrekking tot een hem toekomende bevoegdheid of onder zijn verantwoordelijkheid uitgeoefende, dan wel door hem gedelegeerde bevoegdheid.⁶ Het college is zelfstandig bevoegd om een omgevingsvergunning te verlenen voor een buitenplanse omgevingsplanactiviteit. De voorzieningenrechter stelt vast dat de beleidsregel waar de concrete voorwaarden in zijn opgenomen om woningen op agrarische percelen in het buitengebied ruimtelijk toe te staan, een beleidsregel van de gemeenteraad (en niet van het college) betreft. De voorzieningenrechter is van oordeel dat het juridisch gezien dus geen beleidsregel van college is. De gemeenteraad kan tenslotte alleen beleidsregels vaststellen ten aanzien van haar toekomende bevoegdheden, en niet van bevoegdheden van het college. Het college is niet gebonden aan beleidsregels van de gemeenteraad.⁷ Het is de voorzieningenrechter verder niet gebleken dat het college deze beleidsregel van de gemeenteraad schriftelijk heeft omarmd en als zijn beleidsregel heeft aangemerkt. De toetsing verloopt om die reden niet via artikel 4:84 van de Awb. De voorzieningenrechter beoordeelt daarom niet of sprake is van bijzondere

omstandigheden. In de uitspraak van de voorzieningenrechter van 30 juli 2025 is overigens ook niet overwogen dat het college alleen in bijzondere omstandigheden kan afwijken van de beleidsregel.

6.2. Uit de eerdere uitspraak van de voorzieningenrechter volgt wel dat het college in principe alleen medewerking wil verlenen als wordt voldaan aan de beleidsregel van de gemeenteraad.⁸ De voorzieningenrechter begrijpt dit zo dat het college in ieder geval vindt dat sprake is van een evenwichtige toedeling van functies aan locaties als aan die voorwaarden is voldaan. Dat laat onverlet dat, ook als niet aan die voorwaarden uit die beleidsregel is voldaan, sprake kan zijn van een evenwichtige toedeling van functies aan locaties, maar dan zal het college dat wel moeten motiveren. Dat volgt ook uit rechtsoverweging 14 van de uitspraak van de voorzieningenrechter van 30 juli 2025.

6.3. In de nieuwe beslissing op bezwaar heeft het college gemotiveerd waarom volgens hem, ondanks dat het project niet geheel voldoet aan de voorwaarden van de beleidsregel, sprake is van een evenwichtige toedeling van functies aan locaties. Uit de beleidsregel blijkt dat deze uitsluitend toepasbaar is bij agrarische percelen, maar het college wenst het ook voor dit bouwplan toe te passen (een niet agrarisch perceel met een woonbestemming). [...]

JnB 2026, 284

Rechtbank Oost-Brabant, 03-03-2026, [ECLI:NL:RBOBR:2026:1295](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Land van Cuijk.

Omgevingswet

Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) 7.4, 7.10, 7.15, 7.25

Wet milieubeheer 10.1

Omgevingsplan Land van Cuijk

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. OVERTREDER. FUNCTIONEEL DADERSCHAP.

RECHTSPERSOON. OMVANG LAST. Lasten en invordering dwangsommen vanwege asbesthoudend sloopafval. Eiseres 2 is terecht als overtreder aangemerkt. Het college heeft afdoende gemotiveerd waarom de overtreding aan eiseres 2 kan worden toegerekend. Het heeft met juistheid overwogen dat ook als juist zou zijn dat derden de overtreding begaan zonder instemming of medeweten van eiseressen, dit onverlet laat dat eiseres 2 als huurder van het terrein verantwoordelijk blijft voor de naleving van de opgelegde maatregelen, waaronder het niet (laten) betreden van het terrein/pand en het in stand houden van de verzegelingen.

Het college heeft in de lasten onder dwangsom met het verbod om de percelen 1 en 2 te “laten betreden” voldoende duidelijk en concreet geformuleerd dat het om meer dan alleen de uitdrukkelijke toestemming van eiseressen aan derden om de met asbest besmette percelen te betreden gaat. Het omvat ook dat eiseressen de met asbest besmette percelen niet laten betreden, dus dat eiseressen redelijkerwijs te nemen maatregelen treffen, om te voorkomen dat de percelen ongeoorloofd fysiek betreden worden.

JnB 2026, 285

Rechtbank Limburg, 27-02-2026, [ECLI:NL:RBLIM:2026:1990](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Maasgouw, verweerder.

Omgevingswet (Ow) 5.1 lid 1 onder a

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. OVERTREDING. OVERTREDER. Opleggen last onder dwangsom voor gebruik anders dan recreatief verblijf. I.c. wordt geoordeeld dat sprake is van een overtreding met het volgens het bestemmingsplan beoogde gebruik van het pand, te weten recreatief verblijf. Verweerder heeft eiser terecht als overtreder aangemerkt. De norm van artikel 5.1, eerste lid, onder a, van de Ow en artikel 43 van het bestemmingsplan is mede gericht tot eiser als eigenaar van het pand. Eiser is als eigenaar verantwoordelijk om de feitelijke situatie na te gaan en hij heeft het verder in zijn macht om het niet recreatieve gebruik te beëindigen. Eiser kon immers bijvoorbeeld op basis van de huurovereenkomst het niet recreatieve gebruik beëindigen.

JnB 2026, 286

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 25-02-2026, [ECLI:NL:RBMNE:2026:594](#)

college van gedeputeerde staten van Flevoland (het college), verweerder.

Omgevingswet

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet bibob)

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. BEGUNSTIGINGSTERMIJN. Opleggen lasten onder dwangsom aan vleesvarkens- en zeughouderij voor zes overtredingen. Eiseres voert aan dat het college de uitspraak van de Afdeling in de bibob-procedure had moeten afwachten. I.c. wordt overwogen dat de begunstigingstermijn is bedoeld om de overtreding op te heffen, waarbij als uitgangspunt geldt dat deze niet wezenlijk langer mag worden gesteld dan noodzakelijk is om de overtreding te kunnen opheffen. Een koppeling met een lopende bibob-procedure of een verkooptraject past daarin niet.

In beginsel verzet geen rechtsregel zich ertegen dat het college een last onder dwangsom oplegt, terwijl tegen het weigeringsbesluit om een vergunning te verlenen een hoger beroepsprocedure loopt. Dit zou anders kunnen zijn als daarbij sprake is van misbruik van de aan het college toekomende bevoegdheid. Daarvan is echter niet gebleken.

JnB 2026, 287

Rechtbank Noord-Nederland, 19-02-2026, [ECLI:NL:RBNNE:2026:679](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Oldambt.

Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) 3.77, 4.138 lid 4

Omgevingsplan gemeente Oldambt (Omgevingsplan) 22.18

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. ROOKGASAFVOER. OVERTREDING. BBL.

OMGEVINGSPLAN. Afwijzing handnavingsverzoek rookgasafvoer van burenen.

I.c. heeft het college zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat er geen sprake is van een overtreding van artikel 4.138, vierde lid, van het Bbl. Dat komt omdat dat artikel in hoofdstuk 4 van het Bbl staat. Dat hoofdstuk is alleen van toepassing op nieuwbouw. De rookgasafvoer is al jaren aanwezig.

Het college heeft zich niet in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat er geen sprake is van een overtreding van artikel 22.18, tweede lid, onder a, van het Omgevingsplan. Voor een overtreding van dat artikel moet er sprake zijn van overlast of hinder. In de toelichting op

dat artikel staat dat het artikel is bedoeld als een kapstokartikel, waarin onderdelen van artikel 7.21 en 7.22 van het Bouwbesluit zijn opgenomen. Een beroep op dit artikel kan bijvoorbeeld slagen als sprake is van ernstige rookhinder door het stoken van hout of andere stoffen. Uit het artikel volgt niet wanneer sprake is van ernstige hinder. Daarom moet het college vaststellen of daarvan sprake is. Het college heeft daarbij beoordelingsruimte.

JnB 2026, 288

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 18-02-2026, [ECLI:NL:RBNNE:2026:667](#)
college van burgemeester en wethouders van de gemeente Emmen, het college.

Omgevingswet

OMGEVINGSWET. TWEDE OMGEVINGSVERGUNNING. Verlenen omgevingsvergunning bouw woning en kapschuur. Na gegrondverklaring van een beroep tegen een eerder verleende omgevingsvergunning, waarbij het college is opgedragen een nieuw besluit op bezwaar te nemen, hebben vergunninghouders een nieuwe aanvraag voor een omgevingsvergunning gedaan. Er is geen rechtsregel die zich verzet tegen het aanvragen (en verlenen) van een tweede omgevingsvergunning voor hetzelfde perceel, ook niet als er uiteindelijk maar één gebruikt wordt. Het college heeft deze nieuwe aanvraag beoordeeld naar het geldende recht. Onder het huidige recht bestaat er geen plicht meer voor het college om het initiatief voor te leggen voor advies aan de raad. Het college heeft niet onzorgvuldig of in strijd met het fair play-beginsel gehandeld door de nieuwe aanvraag te beoordelen.

JnB 2026, 289

Rechtbank Amsterdam, 14-01-2026, [ECLI:NL:RBAMS:2026:114](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Uithoorn.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:68a

Omgevingswet (Ow) 5.40

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet Bibob) 3

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. INTREKKING. RELATIVITEIT. Afwijzing intrekking van in 2017 verleende bouwvergunning. I.c. heeft de vergunninghouder voldoende aannemelijk gemaakt dat de vergunning uitgevoerd gaat worden en is het de vergunninghouder niet aan te rekenen dat hij dat niet gedaan heeft hangende de Bibob procedure.

Eiseres kan geen beroep doen op artikel 3 van de Wet Bibob vanwege het relativiteitsbeginsel. Verwijzing naar ABRS 23-11-2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3091](#), overweging 15.3. In deze uitspraak is overwogen dat artikel 3 van de Wet Bibob strekt tot bescherming van het algemene belang bij het voorkomen dat de overheid ongewild criminele activiteiten faciliteert. Individuele belangen van omwonenden zijn niet zodanig verweven met dit algemene belang dat het artikel moet worden geacht ook te strekken tot bescherming van hun belangen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2026, 290

MK ABRS, 11-03-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:1412](#)

college van burgemeester en wethouders van Noordwijk.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.9

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. Weigering omgevingsvergunning voor aanbouw en berging. Artikel 2.3 van de planregels, dat bepaalt dat vergunningvrije bijbehorende bouwwerken niet worden betrokken bij de beoordeling of een bouwplan past binnen de bebouwingmogelijkheden van het bestemmingsplan, is in strijd met artikel 2.9 van het Bor. De toepassing van artikel 2.3 van de planregels is telkens in strijd met artikel 2.9 van het Bor, waardoor de planregel onverbindend is.

[...] 9.3. Naar het oordeel van de Afdeling is de rechtbank terecht tot de conclusie gekomen dat artikel 2.3 van de planregels in strijd is met artikel 2.9 van het Bor. Daartoe overweegt de Afdeling als volgt. Artikel 2.3 van de planregels bepaalt dat vergunningvrije bijbehorende bouwwerken niet worden betrokken bij de beoordeling of een bouwplan past binnen de bebouwingmogelijkheden van het bestemmingsplan. Artikel 2.9 van het Bor bepaalt voor datzelfde doel, namelijk de vaststelling of een dergelijk bouwplan in overeenstemming is met het bestemmingsplan, dat alle aanwezige bijbehorende bouwwerken, en dus ook de vergunningvrije bouwwerken, worden betrokken. De toepassing van artikel 2.9 van het Bor leidt geleet op het voorgaande tot een ander resultaat, dan wanneer artikel 2.3 van de planregels wordt toegepast. Hoewel artikel 2.9 van het Bor, zoals [appellante] betoogt, geen instructieregel is die zich richt tot de planwetgever, volgt uit de tekst dat het college artikel 2.9 van het Bor wel moet toepassen bij de beoordeling of een aanvraag die ziet op het bouwen van een bijbehorend bouwwerk in het achtererfgebied al dan niet in strijd is met het bestemmingsplan. Gelet daarop, en doordat de toepassing van artikel 2.3 van de planregels leidt tot een ander resultaat, is dat artikel in strijd met artikel 2.9 van het Bor.

Anders dan de rechtbank heeft overwogen, leidt dat niet tot het buiten toepassing laten van artikel 2.3 van de planregels in dit concrete geval. De toepassing van artikel 2.3 van de planregels is immers telkens in strijd met artikel 2.9 van het Bor, waardoor de planregel naar het oordeel van de Afdeling onverbindend is. Gelet daarop zal de Afdeling zich dan ook niet uitlaten over het betoog van [appellante] dat zich richt op de kwalificatie van artikel 2.3 van de planregels. [...]

JnB 2026, 291

MK ABRS, 11-03-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:1377](#)

college van burgemeester en wethouders van Nieuwkoop.

Gemeentewet 121

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II artikel 2 onderdeel 18

Algemene Verordening Kabels en Leidingen gemeente Nieuwkoop 2020 (AVKL)

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. EXCEPTIEVE TOETS. GEMEENTEWET. DOORKRUISING ANDERSZINS. Verlenen omgevingsvergunning transformatorstation. Op grond van het Bor is i.c. geen Wabo-omgevingsvergunning vereist. Op grond van artikel 5, eerste lid, van de AVKL is wel een vergunning vereist. Beide regelingen zijn vastgesteld met een ander motief. Artikel 5, eerste lid, van de AVKL is daarom niet in strijd met artikel 121 van de Gemeentewet. In dit

geval is wel sprake van doorkruising van hogere regelgeving. Artikel 5, eerste lid, van de AVKL is in strijd met de Wabo en het Bor. Er is geen aanleiding om deze bepaling onverbindend te verklaren, omdat deze ook ziet op werkzaamheden van ingrijpende aard in de zin van de AVKL, terwijl die niet vergunningvrij zijn in de zin van de Wabo en het Bor.

[...] Strijd met artikel 121 Gemeentewet

[...] 9.4. De Wabo/het Bor zien op activiteiten die van invloed kunnen zijn op de fysieke leefomgeving. Daaronder valt ook het plaatsen van een transformatorstation, wat in artikel 5, eerste lid, van de AVKL wordt genormeerd. Het feit dat de AVKL daarnaast ook andere activiteiten van netbeheerders reguleert, maakt dit niet anders. De Afdeling oordeelt daarom, anders dan de rechtbank, dat beide regelingen zien op dezelfde genormeerde gedraging en daarmee op hetzelfde object.

Maar dit betekent naar het oordeel van de Afdeling nog niet dat sprake is van hetzelfde onderwerp in de zin van artikel 121 van de Gemeentewet, omdat beide regelingen, voor zover hier relevant, zijn vastgesteld met ander motief. De rechtbank oordeelde in gelijke zin. Uit de toelichting van de AVKL volgt namelijk dat deze ook het uniform regelen van de regie en coördinatie met betrekking tot werkzaamheden die nodig zijn voor de aanleg, instandhouding en opruiming van alle kabels en/of leidingen in openbare gronden binnen de gemeentegrenzen, en de minimalisatie van overlast en maatschappelijke kosten ten gevolge van werkzaamheden in de publieke ruimte tot doel heeft. De raad heeft daarnaast op de zitting toegelicht dat het motief voor de vaststelling van de vergunningplicht in het AVKL is gelegen in de wens om meer controle over ingrijpende werkzaamheden te krijgen, zodat vanuit de gemeente gecoördineerd kan worden door wie, waar en wanneer deze werkzaamheden worden uitgevoerd, waarmee de overlast en maatschappelijke kosten geminimaliseerd kunnen worden. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, reguleren de Wabo/het Bor activiteiten die van invloed kunnen zijn op de (inrichting van) de fysieke leefomgeving, zodat deze geen onaanvaardbare afbreuk doen aan een goede woon- en leefomgeving. Bij een bouw- of een gebruiksactiviteit, als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a en onder c, van de Wabo, gaat het ook om regulering uit een oogpunt van een goede ruimtelijke ordening. Het motief van de regeling in de AVKL, te weten, de coördinatie van werkzaamheden in de publieke ruimte ter voorkoming van overlast, is geen motief waarop de Wabo/het Bor zien, zodat deze coördinatie dan ook niet door de Wabo/het Bor gereguleerd wordt. [...]

[...] Doorkruising anderszins

[...] 10.2. Anders dan de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat er in dit geval sprake is van doorkruising van hogere regelgeving. Hiertoe overweegt de Afdeling als volgt.

De Afdeling leidt uit de geschiedenis van de totstandkoming van het Bor af dat de wetgever er expliciet voor heeft gekozen om het bouwen van nutsvoorzieningen van geringe omvang vergunningvrij te maken en daarbij bedoeld heeft om deze regeling uitputtend te maken. Uit de nota van toelichting bij het Bor blijkt dat de wetgever daarbij heeft "gezocht naar mogelijkheden om het vergunningvrije bouwen verder te verruimen" (Stb. 2010, 143, p. 122). Bij de toelichting van artikel 2, eerste lid, aanhef en onderdeel 18, in het bijzonder (zie p. 152) wordt gewezen op de doorontwikkeling van de regeling van het vergunningvrij bouwen van bouwwerken ten behoeve van de infrastructuur of openbare voorzieningen, die blijkt uit verschillende wijzigingen van het eerdere Besluit bouwvergunningvrije en licht bouwvergunningplichtige bouwwerken. Uit de nota's van toelichting (Stb. 2008, 94, p. 3-4 en Stb. 2004, 291, p. 3) bij deze wijzigingen leidt de Afdeling af dat de wetgever er op verschillende momenten expliciet voor heeft gekozen om het bouwen van deze bouwwerken van geringe omvang vergunningvrij te maken of te houden.

Met de regeling in artikel 2, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo, in samenhang gelezen met artikel 2, aanhef en onderdeel 18, van bijlage II van het Bor, heeft de wetgever er bewust voor gekozen om het bouwen van bouwwerken ten behoeve van nutsvoorzieningen, wanneer deze niet hoger zijn dan 3 m en een oppervlakte hebben van minder dan 15 m², vergunningvrij te maken. Artikel 5, eerste lid, van de AVKL doet hier afbreuk aan door voor de bovengrondse werkzaamheden in de vorm van het plaatsen van een transformatorstation alsnog een vergunningplicht in het leven te roepen. Feitelijk betekent dit namelijk dat er toch nog een vergunning moet worden aangevraagd voor het bouwen van een transformatorstation, ook als deze voldoet aan de eisen vermeld in artikel 2, aanhef en onderdeel 18, van bijlage II van het Bor, zoals het transformatorstation waar Liander N.V. een aanvraag voor heeft ingediend. [...]

[...] 11. Dit betekent dat artikel 5, eerste lid, van de AVKL in strijd is met hogere regelgeving, namelijk de Wabo en het Bor. De Afdeling ziet geen aanleiding om deze bepaling onverbindend te verklaren, omdat deze ook ziet op werkzaamheden van ingrijpende aard in de zin van de AVKL, zoals het plaatsen van nutsvoorzieningen die hoger dan 3 m zijn of een oppervlakte hebben van meer dan 15 m², terwijl die niet vergunningvrij zijn in de zin van de Wabo en het Bor. Deze bepaling uit de AVKL is daarom niet in alle gevallen in strijd met deze hogere regeling. De Afdeling ziet wel aanleiding om artikel 5, eerste lid, van de AVKL in dit geval buiten toepassing te laten. De rechtbank heeft dit ten onrechte niet gedaan. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2026, 292

MK ABRS, 11-03-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:1379](#)

minister van Infrastructuur en Waterstaat, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.8

Tracéwet

NATUURBESCHERMING. TRACÉBESLUIT. EXTERN SALDEREN. ADDITIONALITEITSTOETS. VERGEWISPLICHT. EXTRA COMPENSATIE. Vernietiging tracébesluit 'A27/A12 Ring Utrecht' voor wegverbreding Amelisweerd. Uitspraak na tussenuitspraak. I.c. is de minister er niet in geslaagd toereikend te motiveren dat is voldaan aan het additionaliteitsvereiste. Op basis van de natuurdoelanalyses en de beoordeling daarvan door de Ecologische Autoriteit blijkt dat de staat van de natuur in de betrokken Natura 2000-gebieden niet voldoende is om te kunnen onderbouwen dat het inzetten van de stikstofruimte van de saldogevers om het project A27/A12 Ring Utrecht mogelijk te maken niet al nodig is als instandhoudings- of passende maatregel.

[...] 28.1. [...] Artikel 6, tweede lid, van de Habitatrictlijn vereist een voortdurende monitoring en, voor zover nodig, bijsturing of aanvulling van de maatregelen die worden ingezet om de noodzakelijke daling van stikstofdepositie binnen afzienbare termijn te bereiken. Dit maakt dat de minister gehouden was om in zijn nadere motivering te bezien of, uitgaande van de gegevens die beschikbaar waren ten tijde van de nadere motivering, de stikstofreducerende maatregelen die in 2022 waren voorzien nog steeds toereikend zijn om de noodzakelijke daling van stikstofdepositie binnen afzienbare termijn te bereiken. Dit betekent dat de minister in zijn nadere motivering op basis van de op dat moment beschikbare NDA's en adviezen van de Ecologische Autoriteit nader had

moeten beoordelen wat, uitgaande van die recente gegevens en gelet op andersoortige passende maatregelen die al zijn voorzien, de noodzakelijke daling van stikstofdepositie in de betrokken Natura 2000-gebieden is in het licht van artikel 6, tweede lid, van de Habitatrichtlijn en of de stikstofreducerende maatregelen die in 2022 waren voorzien nog steeds toereikend zijn om deze nodig geachte daling te halen. De Afdeling stelt vast dat de minister deze NDA's en adviezen steeds nadrukkelijk buiten de nadere motivering heeft gehouden. De Afdeling gaat er daarbij van uit dat, ook gezien wat Vereniging Leefmilieu en anderen over de inhoud van deze NDA's en adviezen naar voren hebben gebracht, de minister zich ervan bewust is dat, uitgaande van de inhoud van de NDA's en adviezen, niet langer kan worden onderbouwd dat al met andere maatregelen wordt voorzien in de noodzakelijke daling van de stikstofdepositie binnen afzienbare termijn om zo een (dreigende) verslechtering en verstoring met significante gevolgen voor soorten en habitattypen in de betrokken Natura 2000-gebieden te voorkomen.

28.2. De Afdeling concludeert dan ook dat de minister er niet in is geslaagd toereikend te motiveren dat is voldaan aan het additionaliteitsvereiste.

Daarbij merkt de Afdeling nog op dat de minister weliswaar stelt dat hij op grond van de Wnb niet het bestuursorgaan is dat bevoegd is en/of gehouden is om instandhoudingsmaatregelen en passende maatregelen te treffen voor de aan de orde zijnde Natura 2000-gebieden, maar dat standpunt deelt de Afdeling niet. De Afdeling verwijst hierbij naar haar uitspraak van 14 januari 2026, [ECLI:NL:RVS:2026:193](#), overweging 23.2, waar de Afdeling erop heeft gewezen dat voor de rijksoverheid bevoegdheden bestaan om invloed uit te oefenen op de staat van de natuurwaarden in Natura 2000-gebieden, bijvoorbeeld via de bevoegdheid tot het vaststellen van omgevingswaarden (artikel 1.12a van de Wnb) en het vaststellen van een programma (artikel 1.13 van de Wnb). Aanvullend op bovenstaande bevoegdheden op grond van de Wnb, heeft de rijksoverheid ook andere instrumenten, zoals subsidies, om invloed uit te oefenen op het voorkomen van een (dreigende) verslechtering of significante verstoring en op het behalen van de instandhoudingsdoelstellingen. De Afdeling heeft in de genoemde uitspraak bijvoorbeeld gewezen op de Landelijke beëindigingsregeling veehouderijlocaties voor stikstofreductie (ook wel genoemd: Lbv-regeling). Anders dan voor een gemeenteraad, waarvoor in het kader van het additionaliteitsvereiste een zogenoemde vergewisplicht geldt, zoals uiteen is gezet in de genoemde uitspraak van 14 januari 2026, overweging 23.4, volstaat voor de minister dus niet dat hij zich er alleen van vergewist dat in openbaar raadpleegbare gegevens geen aanwijzingen staan dat het bevoegd gezag, dat verantwoordelijk is voor het treffen van instandhoudings- en passende maatregelen, de wijziging of beëindiging van de saldogevers nodig acht als instandhoudings- of passende maatregel. [...]

[...] 29. De Afdeling ziet, mede in het licht van de inhoud van de NDA's en adviezen van de Ecologische Autoriteit over de staat van de natuur in de betrokken Natura 2000-gebieden, ook geen aanleiding de minister in het kader van een bestuurlijke lus opnieuw in de gelegenheid te stellen om nader te onderbouwen of wordt voldaan aan het additionaliteitsvereiste. De Afdeling merkt hierbij op dat zij in haar opdracht in de tussenuitspraak ook heeft gewezen op de mogelijkheid om het TB2022, in plaats van met de inzet van extern salderen, met aanvullende compenserende maatregelen gewijzigd vast te stellen. Ook van deze mogelijkheid heeft de minister voor de betrokken Natura 2000-gebieden geen gebruik gemaakt. [...]

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Tracébesluit voor wegverbreding bij Amelisweerd vernietigd") uitgebracht.

JnB 2026, 293

MK Rechtbank Gelderland, 09-03-2026, [ECLI:NL:RBGEL:2026:1831](#)

Staatssecretaris Visserij, Voedselzekerheid en Natuur, de staatssecretaris.

Habitatrichtlijn 3, 4

Wen natuurbescherming (Wnb) 2.1 lid 1

NATUURBESCHERMING. AANWIJZINGSBESLUIT. OP VERZOEK. Afwijzing verzoek aanwijzing gebied Borkumse Stenen als Natura 2000-gebied. I.c. wordt geoordeeld dat een besluit tot aanwijzing van een gebied als Natura 2000-gebied op verzoek van een derde kan worden genomen.

[...] 12.3. De rechtbank overweegt dat eisers op 26 juli 2023 het verzoek hebben gedaan aan de staatssecretaris om de Borkumse Stenen op grond van artikel 2.1, eerste lid, van de Wnb aan te wijzen als Natura 2000-gebied, omdat kortgezegd dit gebied volgens eisers voldoet aan de criteria die hiervoor zijn neergelegd in Bijlage III bij de Habitatrichtlijn. Zij hebben namelijk de minister verzocht om een besluit te nemen. De stelling van [belanghebbende] dat deze bevoegdheid niet kan worden uitgeoefend door de minister op verzoek van een derde-partij, volgt de rechtbank niet. Dit is namelijk niet neergelegd in artikel 2.1 van de Wnb en volgt eveneens niet uit de parlementaire geschiedenis. Uit de omstandigheid dat bij andere bevoegdheden uit de Wnb uitdrukkelijk is opgenomen dat partijen een verzoek kunnen doen om die betreffende bevoegdheid uit te oefenen, kan niet worden afgeleid dat de bevoegdheid uit artikel 2.1, eerste lid, Wnb enkel en alleen ambtshalve kan worden uitgeoefend door het bestuursorgaan.²⁴ De stelling van [belanghebbende] en de staatssecretaris dat de Europese Commissie is betrokken bij de procedure, wat daar ook van zij, doet daar niet aan af. De lidstaat beoordeelt namelijk of een gebied op de lijst moet worden geplaatst aan de hand van de criteria uit bijlage III van de Habitatrichtlijn. Vervolgens wordt pas in fase 2 van het proces, nadat de lidstaat de lijst met betrokken gebieden heeft verzonden naar de Commissie, de Commissie betrokken bij de procedure. De verwijzing door de staatssecretaris naar het arrest van het Hof gaat eveneens niet op. In het betreffende arrest stond namelijk de belanghebbendheid van diverse individuen centraal tegen het besluit van de Commissie waarin de Commissie de lijst van gebieden van communautair belang voor de boreale biografische regio had vastgesteld.²⁵ Anders dan de staatssecretaris leidt de rechtbank uit dit arrest niet af dat een verzoek van een derde aan een lidstaat om een aanwijzingsbesluit te nemen, niet mogelijk is. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2026, 294

MK CRvB, 25-02-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:236](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Ziektewet (ZW)

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) 21, 21a

Regels vrijwillige verzekering Wet WIA 2007 5, 7

Besluit van 3 oktober 2022 tot vaststelling van het wettelijk minimumloon met ingang van 1 januari 2023 vanwege een bijzondere verhoging van 8,05% en de halfjaarlijkse indexatie en tot wijziging van het Besluit inkomensondersteuning AOW-ers teneinde de inkomensondersteuning te verlagen (Besluit)

WIA. VRIJWILLIGE VERZEKERING. VERZEKERD DAGLOON. INDEXERING. Het Uvw heeft de hoogte van de WIA-uitkering terecht bepaald aan de hand van het niet-geïndexeerde verzekerde dagloon van € 160,-. Aangevallen uitspraak bevestigd.

5. De Raad beoordeelt of de rechtbank terecht het bestreden besluit over de toekenning van de WIA-uitkering gebaseerd op een verzekerd dagloon van € 160,- in stand heeft gelaten aan de hand van wat appellant in hoger beroep heeft aangevoerd, de beroepsgronden. De Raad komt tot het oordeel dat het hoger beroep niet slaagt. [...]

5.2. De Raad onderschrijft het oordeel van de rechtbank dat het beroep van appellant op het vertrouwensbeginsel niet slaagt. Vaststaat dat appellant op het door hem ondertekende aanvraagformulier in 2012 het vakje 'Nee' heeft aangekruist bij de vraag of hij wil dat het verzekerd dagloon jaarlijks wordt aangepast aan de ontwikkeling van de loonindexcijfers. In de stukken bevindt zich geen enkel aanknopingspunt voor de stelling dat appellant bij het invullen van het formulier is geholpen door een medewerker van het Uvw. Evenmin is duidelijk wat die hulp dan zou hebben ingehouden. Appellant heeft zijn stellingen, ook in hoger beroep, niet onderbouwd. Van een toezegging, andere uitspraak, of gedraging als bedoeld in 5.1. is niet gebleken. Van strijd met het rechtszekerheidsbeginsel is evenmin sprake. Op het Uvw rust geen verplichting om uit zichzelf informatie te geven over de betekenis van de in vraag 3.3 op het aanvraagformulier vermelde optie van aanpassing van het verzekerde dagloon aan de ontwikkeling van de loonindexcijfers of om te waarschuwen voor de gevolgen van het niet kiezen voor deze optie. [...] Bovendien is bovenaan op het formulier vermeld dat meer informatie te vinden is op [uwv.nl](#) of dat telefonisch contact kan worden opgenomen met Uvw Vrijwillige Verzekering.

5.3. Uit artikel 7, derde lid, van de Regels vrijwillige verzekering Wet WIA volgt dat appellant tussentijds om verhoging van het verzekerd dagloon had kunnen verzoeken. Appellant heeft dat ook in december 2020 gedaan, toen hij verzocht het dagloon met ingang van 1 januari 2021 te verhogen tot € 160,-. Met het toen door hem ingevulde formulier 'Wijziging vrijwillige verzekering binnenland' had appellant ook alsnog om indexering van het verzekerd dagloon kunnen vragen dan wel hij had kunnen informeren naar de betekenis van dit onderdeel van het formulier. Appellant heeft dat echter ook toen niet gedaan.

De verhoging per 1 januari 2023

5.4. De verhoging van 10,15% is gebaseerd op een besluit van 3 oktober 2022 (Besluit). [...] In de nota van toelichting bij het Besluit wordt vermeld dat de verhoging van het minimumloon per 1 januari 2023 met 10,15% bestaat uit een bijzondere verhoging van 8,05 % en de halfjaarlijkse reguliere indexatie, na toepassing van de bijzondere verhoging, van 1,934%. In de nota van toelichting is ook

vermeld dat met de minimumloonsverhoging in 2023 die met deze algemene maatregel van bestuur wordt geregeld alle aan het minimumloon gekoppelde regelingen meestijgen en dat dit ook geldt voor loongerelateerde uitkeringen voor bijvoorbeeld ziekte of werkloosheid die hoger liggen dan het sociaal minimum. Met de verhoging met 8,05% worden de gevolgen van de hoge inflatie verzacht. De verhoging is een structureel instrument waarmee betrokken huishoudens duurzaam in staat worden gesteld om een hoger prijspeil te dragen. De wettelijke grondslag voor de bijzondere verhoging is volgens de nota van toelichting artikel 14, dertiende lid, van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag. De regering is van mening dat met het uitzonderlijk hoge inflatieniveau en de onzekerheid van de prijsontwikkeling in de komende periode, sprake is van uitzonderlijke economische omstandigheden die het gebruik van deze mogelijkheid rechtvaardigen.[...]

5.5. De verhoging van lopende uitkeringen per 1 januari 2023 met 10,15% moet volgens het Uvw als een indexatie worden aangemerkt. Dit standpunt acht de Raad, gelet op de strekking van de verhoging zoals blijkt uit de nota van toelichting, juist. Het Uvw heeft opgemerkt dat als appellant op enig moment (voorafgaand aan de eerste arbeidsongeschiktheidsdag) het Uvw verzocht zou hebben om het verzekerd dagloon te indexeren, het verzekerd dagloon voor de vrijwillige verzekeringen met 10,15% zou zijn geïndexeerd. Omdat appellant dit niet heeft verzocht en omdat de WIA-uitkering nog niet was toegekend op 1 januari 2023, kan appellant voor de WIA-uitkering geen aanspraak maken op de verhoging van 10,15%. Ook hierin wordt het Uvw gevolgd.

5.6. Ten aanzien van het betoog van appellant dat er bijzondere omstandigheden zijn om de WIA-uitkering wel met 10,15% te indexeren, wordt als volgt overwogen. De verhoging van de bestaande uitkeringen per 1 januari 2023 berust op een gebonden bevoegdheid die is neergelegd in een algemeen verbindend voorschrift, niet zijnde een wet in formele zin. [...] De door appellant gestelde bijzondere omstandigheden leiden niet tot de conclusie dat het bestreden besluit voor hem onredelijk bezwarend is. Het feit dat de WIA-uitkering van appellant lager uitvalt dan de ZW-uitkering, omdat de ZW-uitkering vanaf de toekenning is geïndexeerd, inclusief de indexering van 10,15% per 1 januari 2023, is geen bijzondere omstandigheid. Het is een bewuste keuze van de besluitgever om alleen de lopende uitkeringen te verhogen en het is inherent aan de door appellant gemaakte keuze dat het verzekerd dagloon niet is geïndexeerd. Bovendien zijn de premies die appellant heeft betaald voor zijn vrijwillige verzekeringen altijd gebaseerd geweest op het niet-geïndexeerde verzekerde dagloon.

5.7. Het Uvw heeft dan ook de hoogte van de WIA-uitkering terecht bepaald aan de hand van het niet-geïndexeerde verzekerde dagloon van € 160,-.

JnB 2026, 295

MK CRvB, 04-03-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:246](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet tegemoetkomingen loondomein (Wtl) 2.7 lid 1

WTL. TE LATE AANVRAAG DOELGROEPVERKLARING. De in artikel 2.7, eerste lid, van de Wtl opgenomen aanvraagtermijn betreft een dwingendrechtelijke bepaling voor wat betreft de termijn waarbinnen een aanvraag voor een doelgroepverklaring moet worden ingediend. Van een bijzondere omstandigheid op grond waarvan het Uvw in dit geval van de driemaandentermijn had moeten afwijken is geen sprake. De Raad komt tot het oordeel dat het Uvw betrokkene terecht een doelgroepverklaring heeft geweigerd. Aangevallen uitspraak vernietigd.

5.4. De Raad heeft in zijn uitspraak van 8 mei 2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:918](#) overwogen dat artikel 2.7, eerste lid, van de Wtl een dwingendrechtelijke bepaling betreft voor wat betreft de termijn

waarbinnen een aanvraag doelgroepverklaring moet worden ingediend. Dit betekent dat, anders dan de rechtbank heeft overwogen, er voor het Uvw geen – al dan niet discretionaire – ruimte is om een belangenafweging te maken en eventueel van deze bepaling af te wijken. De rechtbank heeft daarom een onjuiste maatstaf gehanteerd.

5.5. De aanvraagtermijn voor een doelgroepverklaring vloeit dwingend voort uit een wet in formele zin. [...]

5.6. In dit geval zijn er geen bijzondere omstandigheden af te leiden die niet of niet ten volle zijn verdisconteerd in de afweging van de wetgever. Uit de wetsgeschiedenis [...] blijkt dat de termijnstelling in artikel 2.7, eerste lid, van de Wtl een bewuste keuze is geweest van de wetgever met als doel om te voorkomen dat achteraf een loonkostenvoordeel wordt toegekend in gevallen waarin aannemelijk is dat de arbeidsovereenkomst ook zonder vooruitzicht op loonkostenvoordeel tot stand zou zijn gekomen.

5.7. Werkgever heeft ter zitting bij de rechtbank verklaard dat het voor het in dienst nemen van betrokkene essentieel was dat hij een doelgroepverklaring zou krijgen in verband met het ontvangen van de tegemoetkoming in de loonkosten. Het had het dan voor de hand gelegen dat werkgever zich bij aanvang van de dienstbetrekking of in ieder geval zo snel mogelijk daarna op de hoogte had gesteld van de voorwaarden om in aanmerking te komen voor een loonkostenvoordeel, waaronder de termijn waarbinnen de doelgroepverklaring door betrokkene moest worden aangevraagd. Daarbij wordt erop gewezen dat werkgever een kopie heeft ontvangen van het besluit van het Uvw van 5 juli 2022, waarbij betrokkene een uitkering op grond van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen per 6 juli 2022 werd geweigerd omdat hij minder dan 35% arbeidsongeschikt was. In dat besluit heeft het Uvw betrokkene er uitdrukkelijk op gewezen dat zijn nieuwe werkgever misschien een loonkostenvoordeel voor hem zou kunnen krijgen, dat hij daarvoor wel aan een aantal voorwaarden moet voldoen en dat hij die voorwaarden kan lezen op www.uvw.nl/lkv. Werkgever en betrokkene hadden dus bekend kunnen zijn met de strikte termijn van drie maanden na aanvang van de dienstbetrekking waarbinnen de doelgroepverklaring door betrokkene moest worden aangevraagd en daarnaar kunnen handelen. Van een bijzondere omstandigheid op grond waarvan het Uvw in dit geval van de driemaandentermijn had moeten afwijken is geen sprake.

5.8. Ook het feit dat sprake was van een – volgens werkgever en betrokkene – betrekkelijk geringe overschrijding van de aanvraagtermijn levert geen bijzondere omstandigheid op. Zoals hiervoor al is overwogen blijkt uit de wetsgeschiedenis dat de termijnstelling in artikel 2.7, eerste lid, van de Wtl juist een bewuste keuze van de wetgever is geweest.

5.9. Uit de gedingstukken komt naar voren dat het Uvw, op verzoek van de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, in verband met de uitbraak van het coronavirus tijdelijk een coulanceregeling heeft getroffen. Gebleken was dat werkgevers in die periode problemen ondervonden met het op tijd aanvragen van de doelgroepverklaringen, bijvoorbeeld omdat de bedrijfskantoren dicht zaten en werknemers geen fysieke handtekening konden zetten onder een machtiging voor hun werkgever om een doelgroepverklaring aan te vragen. Deze coulanceregeling hield in dat voor alle doelgroepverklaringen die werden aangevraagd voor dienstverbanden die zijn gestart tussen 1 januari 2020 en 1 oktober 2020 een termijn van zes maanden in plaats van drie maanden na indiensttreding is gehanteerd. Hiermee werd ervoor gezorgd dat werkgevers door de coronacrisis geen loonkostenvoordeel zouden mislopen, welke zou kunnen oplopen tot een bedrag van € 18.000,- per werknemer over een periode van drie jaar. Het Uvw heeft er terecht op gewezen dat deze coulanceregeling in het geval van betrokkene niet van toepassing is. De dienstbetrekking met betrokkene is immers pas na afloop van de coulanceregeling aangegaan. Voor alle

doelgroepverklaringen die zijn aangevraagd voor dienstbetrekkingen die zijn gestart op of na 1 oktober 2020 gold weer de normale termijn van drie maanden.

5.10. Bij het bestreden besluit is dan ook terecht de weigering om een doelgroepverklaring te verstrekken gehandhaafd. De rechtbank had de beroepen ongegrond moeten verklaren. [...]

5.11. Het hoger beroep slaagt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB 2026, 296

MK CRvB, 18-02-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:227](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Werkloosheidswet (WW) 3 lid 1, 22a, 36

Toeslagenwet (TW) 20

Ziektewet (ZW) 3 lid 1, 30a, 33

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) 7, 8

WW. ZW. INTREKKING EN TERUGVORDERING. AFWIJZING WIA-AANVRAAG. Het betoog van appellant, dat het Uvw bij het in behandeling nemen van de melding van het Regionaal Informatie- en Expertise Centrum (RIEC) gebruik heeft gemaakt van risicokenmerken en fraude-indicatoren en daarom sprake is van vooringenomenheid bij het onderzoek naar een mogelijk gefingeerd dienstverband van appellant bij werkgever B.V. 1 volgt de Raad niet. Met de rechtbank wordt geoordeeld dat het Uvw voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat appellant niet voor werkgever B.V. 1 heeft gewerkt en dat sprake is geweest van een zogeheten gefingeerde dienstbetrekking. Het Uvw heeft geen aanleiding hoeven zien op grond van een dringende reden geheel of gedeeltelijk van intrekking of terugvordering af te zien. Aangevallen uitspraak bevestigd.

Zie voorts de uitspraken van de Raad van 18 februari 2026: [ECLI:NL:CRVB:2026:228](#), [ECLI:NL:CRVB:2026:229](#), [ECLI:NL:CRVB:2026:230](#) en [ECLI:NL:CRVB:2026:231](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Huisvesting

JnB 2026, 297

MK ABRS, 11-03-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:1391](#)

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) 45, 56, 57

Dienstenrichtlijn 9

Huisvestingswet 2014 (Hw) 21

Huisvestingsverordening Amsterdam 2020 (Hv) 3.1.1, 4.2.1

HUISVESTING. BOETE. VERGUNNINGPLICHT. VRIJ VERKEER WERKNEMERS EN DIENSTEN. DIENSTENRICHTLIJN. Boete wegens omzetting in onzelfstandige woonruimte zonder vergunning. Het beroep op de artikelen 45, 56 en 57 van het VWEU treft geen doel. De vergunningplicht is evenmin in strijd met de Dienstenrichtlijn. **OVERTREDER. FUNCTIONEEL DADERSCHAP. RECHTSPEROON.** De overtreding van het omzettingsverbod kan aan appellante worden toegerekend. Dat zij zelf de benodigde vergunning niet kon aanvragen, betekent niet dat zij geen beschikkingsmacht had. Gegeven het feit dat die omzettingsvergunning niet was verleend, kon zij immers erover beschikken of de zelfstandige woonruimte zonder vergunning werd gebruikt als onzelfstandige woonruimte en zo het omzettingsverbod werd overtreden. Als verhuurder van de woning lag het op de weg van appellante om zich ervan te verzekeren dat de wijze waarop zij de woning verhuurde, als onzelfstandige woonruimte, was toegestaan. Voor zover appellante dat heeft nagelaten, heeft zij niet de zorg betracht die in redelijkheid van haar gevergd kon worden met het oog op de voorkoming van de overtreding en heeft zij de onrechtmatige omzetting aanvaard.

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2026:1401](#).

JnB 2026, 298

MK ABRS, 11-03-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:1389](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Dienstenrichtlijn 9, 10, 11, 14

Huisvestingswet 2014 (Hw)

Huisvestingsverordening Amsterdam 2020 (Hv)

HUISVESTING. EXPLOITATIEVERGUNNING. B&B IN WOONRUIMTE. VERGUNNINGPLICHT. VERGUNNINGSTELSEL. DWINGENDE REDENEN VAN ALGEMEEN BELANG. OPPERVLAKTE-EISEN. HOOFDVERBLIJF. ZELFEXPLOITATIE EN NACHTVERBLIJF. Verlenen vergunning exploitatie B&B onder voorwaarden. Voldoende is onderbouwd dat B&B-exploitatie een negatieve invloed heeft op de leefbaarheid en de woonruimtevoorraad in Amsterdam. Beperking van het aantal beschikbare vergunningen voor B&B-exploitatie is gerechtvaardigd door een dwingende reden van algemeen belang, in de zin van artikel 11, eerste lid, aanhef en onder b, van de Dienstenrichtlijn. De vergunningen die aan de exploitanten zijn verleend hebben terecht een beperkte geldigheidsduur. **Ongegrond hoger beroep.**

[...] Vergunningstelsel en dwingende redenen van algemeen belang

[...] 8.1. Zoals volgt uit de toelichting van de Hv, is het vergunningstelsel ingevoerd om de

woonruimtevoorraad en de leefbaarheid in Amsterdam te beschermen. Dat zijn dwingende redenen

van algemeen belang in de zin van de Dienstenrichtlijn. Dat is tussen partijen niet in geschil. Partijen zijn wel verdeeld over de vraag of de behoefte aan het vergunningstelsel gerechtvaardigd is om die dringende redenen. Meer in het bijzonder is in geschil of B&B-exploitatie een negatieve invloed heeft op de woonruimtevoorraad en de leefbaarheid in Amsterdam. Het antwoord op die vraag is op zichzelf geen politiek-bestuurlijke keuze. Een materieel terughoudende toets is hierbij daarom niet op zijn plaats. In zoverre hebben de exploitanten gelijk. Naar het oordeel van de Afdeling is evenwel voldoende onderbouwd dat B&B-exploitatie een negatieve invloed heeft op de woonruimtevoorraad en de leefbaarheid in Amsterdam. Dat licht de Afdeling hieronder toe.

[...] Aantal beschikbare vergunningen en beperkte vergunningsduur

[...] 9.1. Uit wat hiervoor is overwogen volgt dat B&B-exploitatie een negatieve invloed heeft op de leefbaarheid en de woonruimtevoorraad in Amsterdam. Beperking van het aantal beschikbare vergunningen voor B&B-exploitatie betekent beperking van het aantal B&B's, wat bijdraagt aan de bescherming van die leefbaarheid en woonruimtevoorraad. Zoals hiervoor is overwogen zijn dit dringende redenen van algemeen belang in de zin van de Dienstenrichtlijn. Dat betekent dat de beperking van het aantal beschikbare vergunningen voor B&B-exploitatie gerechtvaardigd is door een dwingende reden van algemeen belang, in de zin van artikel 11, eerste lid, aanhef en onder b, van de Dienstenrichtlijn.

9.2. Uit artikel 11, eerste lid, van de Dienstenrichtlijn volgt dat als het aantal beschikbare vergunningen om een dwingende reden van algemeen belang beperkt is, deze vergunningen een beperkte geldigheidsduur moeten hebben. Gelet op het doel dat in artikel 11 van de Dienstenrichtlijn wordt nagestreefd - het waarborgen van de toegang van dienstverrichters tot de betrokken markt - bestaat geen ruimte om daarvan af te wijken. Zie het arrest van het Hof van Justitie van 1 oktober 2015, *Trijber*, ECLI:EU:C:2015:641, punten 60-63. De vergunningen die aan de exploitanten zijn verleend hebben daarom terecht een beperkte geldigheidsduur.

[...] Oppervlakte-eisen

[...] 11.1. Zoals volgt uit wat hiervoor is overwogen, heeft B&B-exploitatie een negatieve invloed op de woonruimtevoorraad in Amsterdam, omdat dit ten koste gaat van beschikbare ruimte voor bewoning. Het stellen van grenzen aan de oppervlakte die per woonruimte voor B&B-exploitatie mag worden gebruikt, draagt bij aan de bescherming van die woonruimtevoorraad, wat een dringende reden van algemeen belang is in de zin van de Dienstenrichtlijn. Daarmee is het stellen van zulke grenzen gerechtvaardigd, zoals bedoeld in artikel 10, eerste lid, aanhef en onder b, van de Dienstenrichtlijn.

[...] Hoofdverblijf

13.1. In artikel 14, achtste lid, van de Dienstenrichtlijn is bepaald dat lidstaten de toegang tot of de uitoefening van een dienstenactiviteit op hun grondgebied niet afhankelijk stellen van een verplichting al gedurende een bepaalde periode ingeschreven te staan in de registers die op hun grondgebied worden bijgehouden of de activiteit al gedurende bepaalde tijd op hun grondgebied te hebben uitgeoefend. Met de voorwaarde dat de exploitant hoofdverblijf moet hebben in de desbetreffende woonruimte, wordt de uitoefening van B&B-exploitatie niet afhankelijk gesteld van een registratie in vorenbedoelde zin. Dat hoofdverblijf door middel van een brp-registratie aangetoond kan worden, maakt dat niet anders.

[...] Zelfexploitatie en nachtverblijf

[...] 15.1. Naar het oordeel van de Afdeling heeft het college toereikend toegelicht dat de eisen van zelf-exploitatie en nachtverblijf evenredig zijn in verhouding tot het doel van die eisen, namelijk de

bescherming van de leefbaarheid. Van strijd met artikel 10, eerste lid, aanhef en onder c, van de Dienstenrichtlijn is dan ook geen sprake. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Rechtsbijstand

JnB 2026, 299

MK ABRS, 11-03-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:1383](#)

bestuur van de raad voor rechtsbijstand.

Wet op de rechtsbijstand (Wrb) 28 lid 1 aanhef en onder b, 32

Besluit vergoedingen rechtsbijstand (Bvr) 5, 12

RECHTSBIJSTAND. TOEVOEGING. INTREKKING. HIGH TRUST. DIVERSITEIT PROCEDURES. Intrekking vastgestelde vergoedingen voor cassatieprocedure omdat de werkzaamheden waarvoor de toevoegingen voor de cassatieprocedure zijn aangevraagd onder bereik van de toevoegingen voor de hoger beroepsprocedure vallen. Vast staat dat appelland rechtszoekende in eerste aanleg en in hoger beroep heeft bijgestaan op basis van toevoegingen. Tussen partijen is verder niet in geschil dat de verdachten in de zaak vervolgens beroepen in cassatie hebben ingesteld. Evenmin is in geschil dat de griffier van de Hoge Raad appelland over de ingestelde cassatieberoepen heeft geïnformeerd. Anders dan de rechtbank en de raad is de Afdeling van oordeel dat daarmee sprake is van diversiteit van procedures. **VERGOEDING.** Tijdens de zitting is door de raad het standpunt ingenomen dat op grond van de door de raad vastgestelde werkinstructies in deze situatie aan de rechtsbijstandsverlener geen enkele vergoeding toekomt. De vraag rijst hoe deze werkinstructies zich verhouden tot de artikelen 5 en 12 van het Bvr. De bevoegdheid van de raad bij de uitvoering van de Wrb strekt immers niet zover, dat zij beleid kan vaststellen dat in strijd is met het Bvr.

[Naar inhoudsopgave](#)

Toeslagen

JnB 2026, 300

MK ABRS, 11-03-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:1397](#)

Dienst Toeslagen.

Wet herstel toeslagen (Wht) 2.1, 6.7

TOESLAGEN. HERSTELOPERATIE. COMPENSATIE. LICHTTE TOETS. Weigering toekenning compensatie. I.c. heeft de Dienst Toeslagen niet in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel gehandeld door niet ook nog een lichte toets uit te voeren. Vast staat dat appelland op basis van de integrale beoordeling niet in aanmerking komt voor een compensatie. Als de Dienst Toeslagen alsnog zou overgaan tot het uitvoeren van een lichte toets, die minder uitgebreid is dan de toets die appelland heeft gekregen, zou dit niet tot het oordeel kunnen leiden dat appelland als gedupeerde wordt aangemerkt. Appelland heeft er daarom geen belang bij dat alsnog een besluit over de lichte toets wordt genomen. **VOORAANKONDIGING.** Omdat de in geding zijnde besluiten op de aanvraag van appelland zijn genomen voor 15 juli 2023 en de

Dienst Toeslagen hierbij de aanvraag heeft afgewezen, heeft de Dienst Toeslagen niet onzorgvuldig gehandeld door geen vooraankondiging te doen.

[Naar inhoudsopgave](#)